

ПЕТКО ТОДОРОВ

ОРИСНИЦИ

chitanka.info

Едвам на чукаря тинтявата приведе стрък да разсмива свенлива момина сълза, а зад трънката кукуряка подмигна на сгушена теменужка и върлия присмехулко месец подаде рог. Цяло горско присое плахо се смърлуши, докле не излезе от пещера стара вещица да прочете през басма дните му. Тогава доде ред и за него, за превалия късмет месечко, и той пребледня, стъписа се, като че го налетя да се повърне, отдето е дошел. Взеха преднина звездите — срамежливи, спогледат, усмихнат се като току-що промомени девойки. Докато блещукат, трептят, виж — премигнали, — полетят чак вдън-земя провалени. Кръсти се, като ги зарне тогази и овчар, и друмник из друма, защото видиш ли да се откъсва звезда — някоя грешна душа отива на онзи свят.

Най-добре вещаят и прокобяват орисниците по тях, по звездите. Те беряха китки тази вечер татък въз тилилейско горье, кога една посочи с костелив пръст: на край небото трепна нова звездица — родил се е отрок. Тозчас се емнаха три орисници да дирят люлката му — всяка да го полюшне и ориса. Превалиха падините, хукнаха по реката надолу, там сред ведри клисури се свива селото. Как е всичко задрямало околоръст! Горѐ на хълма, в сенчестия сумрак на сливака, угледна къщичка се белей и дим като бял стълб се вие из комина. Род е подновен днес и беловласия свекър е заклал курбан на свои и роднини. Вред къщи виси опъната цедилка, а в нея първина момчана рожба, първи сън заспала.

— Дай му, боже — спря се запъхтяна над люлката орисница, — ум и сръки. Дай му ширина в душата, цял свят в нея да вмести. И небо, и земя от край до край с ум да обходи.

— Дай му — пресече втората, — дай му крепки крила на духа: в миналото да се връща, в бъдещето да прехвърква — над всичко възмогат да влада и реди...

— Нека! — прекъсна трета припряно. — Но едно сал да не може: вън от себе да излезе. В кожата се да се пражѐ. И на небото да сеца пак земята. Кожата му дори да загние, пропука и се покрие в струпѐ, в нея да си остане пак и пак ветровѐ да гони.

Сякаш досетил насън, отрока се сепна, разплака. Стара баба се отдели от трапезата, прекръсти го и пак се повърна при гостите да приказва своите разправи. А орисниците вече хукнаха през коминя и отново полетяха през ялната нощ.

Под сребърното було на месеца се мъдрят дървесата около кощи.
Но ей ветреца полъхна от реката и ниско приведе листа прясната
малина, отвъд през сплетени храстѐ се лъсна златна ябълка — и
безмълвно се спотаиха пак, и задряхаха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.